

perspektivu: postava a její vztahy k protihráčům se před očima diváků vyvíjejí a mnohé její rysy mají zůstat zpočátku utajeny. Překladatel ovšem zná celý vývoj, který ve hře proběhne, a někdy tyto své vědomosti vinterpretuje již do počátečních scén. Tak ve Fikarově překladu Strýčka Váni se Vojnickij o Jeleně Andrejevně vyjadřuje již na počátku hry takto:

Vojnickij: S těch por, kak zděs živjot so svojeju suprugoju, žizň vybilas iz kolej.

Vojnický: Od té doby, co zde žije profesor s *paničkou*, náš život vyjel s kolejí.

Srovnáme-li interpretaci některých klíčových kvalifikací z namátkového úryvku dobrého českého i slovenského překladu, vznikne v nás nutně pochybnost, zda důmyslné promýšlení životního stylu, „životní historie“, „režimu dne“ atd., které musí vycházet z informací obsažených v textu, má v překladech dosti spolehlivou oporu. Bylo by zajímavé sledovat, jak některé vžité nepřesné lexikální ekvivalenty zasahovaly do našich interpretací cizích her. Slovníkový překlad ruského „skučnyj“ jako „nudný“ podbarvil oblomovštinou již mnoho replik a zalidňuje dodnes naše inscenace ruských dramata mnoha „zbytečnými lidmi“. Na prvních dvou až třech stránkách Měšťáků se s ním setkáme nejen u Polji, ale o několik minut později také u Taťány, když odpovídá nespokojenému Petrovi:

Tatjana: Kakoj ty skučnyj, Pjotr . . . těbe vredno žít tak.

Tatjana: Ty jsi nudný, Petře . . . Škodí ti takhle žít.

Tatiana: . . . Aký si dnes, Piotr, smutný . . . namržený.

Nemal by si sa tak mučiť, škodí ti to.